

temmelig længe borte, og af Frygt for at blive savnet og tvunget til at forklare sig havde han skyndt sig noget mere paa Hjemvejen. Bevægelsen og den kølige Aftenluft havde givet ham frisk Farve. Dog laa der endnu over hans Ansigtstræk og i hans Blik ligesom en Afglans af noget, der hørte en anden Verden til.

Idet han ude i Forstuen hængte sit Tøj op paa en Knage, saae han ind gennem den aabne Dør til de nu helt overfyldte Rygeværelser og fik tilfældigvis netop Øje paa Dyhring.

Det havde egentlig været hans Hensigt at blande sig mellem de rygende Herrer for at ryste Ensomhedens Tanker af sig og ved Hjælp af et Glas Whisky igen at komme i Samklang med Omgivelserne her. Men Synet af den ombejlede Pressejunker fyldte ham straks med en bitter Misstemning, saa han vendte sig bort og søgte ind i de andre Stuer.

Han havde jo allerede nede i Rom set Vidnesbyrd om Dyhrings nyskabte Herskermagt, som især de mange Digtere og Kunstnere dernede havde krøbet jammerligt for. Efter at være kommen hjem havde han næppe kunnet tage en Avis i Haanden uden at se ham nævnet, undertiden med Ringeagt, undertiden med Anerkendelse, men altid som et betydningsfuldt Tidens Tegn, et Sindbillede paa Slægten og dens Aand.

»Men hvad Værd har saa egentlig denne meget